

VINCENT

OBČASNÍK STUDENTŮ GYMNÁZIA V. MAKOVSKÉHO

3. ČÍSLO V. ROČNÍK

6.KVĚTNA 2010

Úvodník

Milí čtenáři,
Vincent je opět (snad) zpátky ve hře. Je až neuvěřitelné, že se nám za poměrně krátkou dobu podařilo vydat další číslo bez toho, aby stránky byly poloprázdné. Připravili jsme si pro Vás spoustu zábavy do volných hodin a články, u kterých byste se mohli společně se svými spolužáky pobavit. Snažili jsme se v tom všem chaosu nápadů a článků udělat nějaký pořádek, takže se můžete těšit na stále věci, které se budou ve Vincentovi objevovat každé číslo. Jedním z nich je např. Seznam chystaných akcí v okolí města, Neznalost neomlouvá, kde si každé číslo vyzkoušíme (ne)znalosti našich profesorů nebo seznam zájezdů do divadel pořádaných školou včetně recenzí a programů divadelních her často uváděných na ČT 2 pro naše

spolužáky zamilované do tohoto oboru.

S každým nadcházejícím článkem se můžete těšit také vždy na rozhovor s jedním z našich učitelů a jedním z našich talentovaných studentů. Minulé číslo jsme se přiblížili do života plného tance, střelby a divadla, do života Vojty Žáka. V čísle, které držíte v ruce, se vydáme za soukromím Milana Šablíka.

Své zkušenosti ze studentských let nám také svěří prof. Čechovská, ale na to si počkejme až do dalšího čísla.

Zadní stranu, jak už je zvykem, opět zaplní Vaše oblíbené vtipy, novinka na potrápení vašich mozkových závitů a Murphyho zákony, které ve škole nacházíme v mnoha podobách. Tak s chutí do čtení.

Kristýna Badalíková, 6.A
šéfredaktorka

Proč studenti za časopis platí zatímco profesori ne?

Tento „trend“ zavedl kdosi přede mnou, že se bude za Vincenta platit symbolických 5 Kč – a jsem ráda, že tomu tak je, a už se tím pádem naším školním časopisem nevystylají koše ve třídách. Další otázkou je, kdo by měl platit a kdo ne. Značně nesouhlasím s faktem, že v současné době si studenti musí Vincenta kupovat, pokud si ho chtějí přečíst, zatímco profesorům se naskytne tato možnost zcela zdarma. Nevidím důvod, proč bychom měli my, nevýděleční studenti, platit a výděleční činní profesori ne. Chtějí nám tím snad dokázat, že jsou něco víc než my nebo se jim jen nechce platit? Nevím, kdo toto vymyslel a ani to na nikoho házet nechci, jediné, o co mi v tuto chvíli jde, je, aby se to změnilo. Jelikož jsem jakousi „mluvčí“ celé naší redakce, která s tímto systémem nesouhlasí, mohu si snad dovolit napsat a říct, že od tohoto čísla si budou profesori kupovat náš školní časopis za naprosto stejnou cenu jako naši studenti, tedy už zmíněných 5 Kč. Koupit si ho můžou, či ne, to už je jejich věc a nikoho do ničeho nutit nehodlám. Víím, že mnozí z vás nás rádi podpoří, udělají nám radost a udělí nám jakési své uznání jen pouhým zakoupením „naší práce“, proto nemá cenu rozdávat našim profesorům čísla zdarma, když o to někteří z nich ani nestojí. (šéfredaktorka)

si však, že chyby k životu patří, tudíž i k tomuto časopisu, obzvláště, když je časopisem studentským.

2. Cím bych chtěl být? To je otázka, kterou si kladu každou chvíli. Zatím sám přesně nevím. Do budoucnosti nevidím, tak nemůžu říct, co ze mě nakonec bude. Každou chvíli se může cokoliv přihodit a může to mít jak negativní, tak i pozitivní vliv na naši budoucnost. Možná můžu říct, že sazečem Vincenta v budoucnu být nechci. Abych byl upřímný, tento rok ještě sazby rád udělám. Příští rok (pokud redakce vydrží a já doufám, že ano, protože studentský časopis je pěkná věc)

nebudu mít moc času, hlavně v souvislosti s maturitou. Proto bych chtěl požádat zájemce o grafické práce či „počítačové mágy“ z mladších ročníků, aby tuto prácičku vzali za mě. Kdo by měl zájem, může říct přímo mně, případně napsat na mailovou adresu strob1r@centrum.cz, nebo vincent.redakce@seznam.cz.

Pokud se nikdo nenajde, tak zaměstnám svého bratra Ivana, který k nám příští rok nastoupí.

3. Tuto otázku, bych asi raději ponechal ostatním členům redakce. Co se mě týče, já se schůzi redakce účastním nejméně, a tak i na výletech, kulturních akcích apod., se snad redakce obejde beze mě.

Redakční kolotoč

1. Jaké jsou naše zájmy.
2. Cím bychom chtěli být.
3. Kam bychom se s redakcí rádi vydali.

Lucka Chodilová, 1.A

1. Od první třídy hraju na klavír a taky chodím do dramatu. Ráda čtu a poslouchám písničky.

2. Když jsem byla malá, tak jsem chtěla být policistkou. Kolem pěti let zase veterinářkou a pak zase učitelkou. Ale teď, když nad tím tak přemýšlím, tak fakt nevím. Moc to neřeším.

3. Tak to opravdu nevím. Nic mě nenapadá.

Petra Nováková, 2.A

1. Já dělám pořád něco, hlavně se pořád směji. Nejradši ale kreslím, maluju, tvořím a tak. Taky si ráda zpívám (jen když mě nikdo neslyší). Miluju hudbu, hokej (ne v TV), plavání a spánek.

2. Jo, tak to ani netuším, snad něco, co mě bude bavit, a pokud ne, tak si budu kreslit takový ty malinkatý čmáranice na kraje

pracovních papírů (když bude nuda – dělám to i ve škole).

3. Třeba na nějaký festival, to by mohlo být fajn. Byla by bomba, kdybychom jeli do zahraničí. Odmalička chci jet do Francie, ale to je hodně naivní.

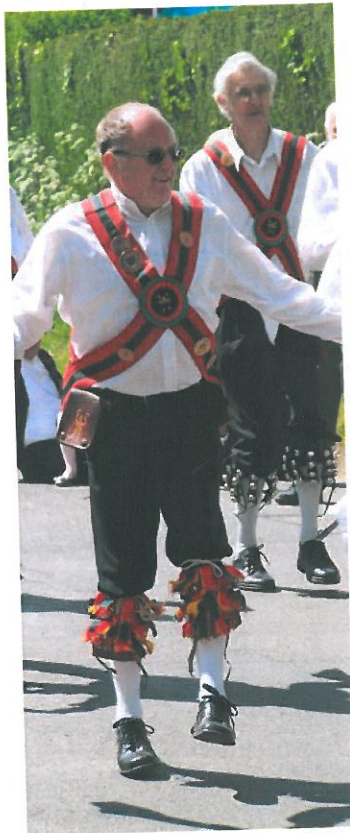
Radim Štrobl, 7A

1. Mým zájmem, co se týká časopisu, je dát ho dohromady. Aby ostatní měli trochu přehled v tom zmatku, který já musím prohlédnout a uspořádat do podoby, která se dostává ke čtenářům. A když už jsme u podoby, chtěl bych poděkovat paní profesorce Drdlové, že je ochotná si časopis přečíst před jeho vydáním a po autorech článků opravit pravopisné chyby. Ostatní chyby nám musíte odpustit. Aby byl časopis úplně bez chyb, muselo by ho před vydáním přečíst více lidí. Myslím

Hody, hody, doprovody...

Hody, hody, doprovody, dejte vejce malovaný ... kdo by to neznal. Velikonoce jsou sice nejvýznamnějším křesťanským svátkem, hranice církve však přesahují a znamenají období oslav a veselí i pro nevěřící. Již od pradávna se k nim váže celá řada tradic. Některé z nich známe a dodržujeme dodnes, jiné si pamatujeme jen z vyprávění našich babiček. Ale jak to funguje za našimi hranicemi?

Anglie

Stejně jako u nás si i lidé v Anglii zdobí své domovy velikonočními motivy a také se v obchodech prodávají čokoládová velikonoční vajíčka a jiné sladkosti. Na velikonoční neděli lidé dávají tato čokoládová vejce jako dárek.

Anglie nezůstala pozadu ani v kole-dování vajec, zdobení kraslic a pečení své typické „Hot Cross Buns“, což se podobá našim mazancům. Rodiče svým dětem schovají čokoládová vejce po zahradě a říkají jim, že přišel velikonoční králíček a nechal jim na zahradě nadílku. Děti pak běhají po zahradě a hledají svá vajíčka. Dalším zajímavým zvykem je kutálení kraslic z kopce. Či kraslice se dokutálí dolů jako první, ten zvítězí. V Anglii také zdobí velikonoční klobouky a chodí do ulic tančit. Takovým lidem se říká „Morijští tanečníci“ (obrázek vlevo).

Francie

Ve Francii se na Velikonoce ve velkém pojídá čokoláda, Francouzi se však neostýchají s nápaditostí a nezůstávají pouze u čokoládových vajíček. Kromě nich jsou typické čokoládové slepičky, zvony atd. Legenda říká, že zvony, které se v pátek vrací do Říma, naberou vajíčka, aby je v neděli při zpáteční cestě rozházely po zahradách.

Dětem pak nezbyvá nic jiného než tato vajíčka hledat (podobně jako v Anglii).

Německo

V předvečer Velikonoc děti vyrábějí slaměná hnízda, která pak jejich rodiče schovají doma nebo na zahradě. Do nich velikonoční zajíček snese různobarevná vajíčka. Ráno na Velikonoční pondělí je

nadbytečnost. Proto si 14. dubna připomínáme jeho svátek.

Proč si ho připomínáme? Myslím si, že by každý měl něco o své škole vědět.

Mezi jeho díla, která najdeme tady v Novém Městě, patří busta prvního ředitele gymnázia Leandra Čecha, model pomníku J. A. Komenského pro Naarden, sádrový odlitek sochy T. G. Masaryka (všechna tato tři díla jsou v naší škole), busta prvního ředitele měšťanské školy Josefa Šimka, pamětní deska věnovaná obětem II. světové války a další.

Lukáš Buchta
1.B

Mexická velikonoční pinata

děti vyražejí hledat. Také si vyměňují dárky ukryté v obalu ve tvaru vajíčka. Dalším německým zvykem je velikonoční strom ozdobený vajíčky a jinými velikonočními dekoracemi a sladkostmi.

Austrálie

Jediným dnem, kdy jsou všechny obchody v Austrálii zavřené, je Velký pátek. V den Velikonoc hledají děti v zahradách schovaná vajíčka, která jim nadělil velikonoční zajíček.

Irsko

Ráno v den Velikonoc se pojídají vajíčka, aby se tak uzavřel půst. Ten, kdo se chce během dne najíst, si musí vytancovat velikonoční koláč.

Mexiko

V předvečer Velikonoc po setmění tisíce lidí zaplaví ulice. Mají s sebou pinata (papírové krabice s bonbony

a pamlsky, které symbolizují Jidáše) která se věší, páli nebo se do nich mlátí holí tak dlouho, až se obal protrhne a k zemi se snese záplava sladkostí.

Rusko

Při oslavě Velikonoc si Rusové nechávají v kostele požehnat vajíčka a pak je vařená konzumují k velikonočnímu obědu.

Řecko

V řeckých rodinách se koná vajíčková bitva. Účastníci se snaží házením svého vajíčka rozbít vajíčko protivníka. Při úspěšném zásahu se pronášá věta: „Christos anesti“.

Petra Nováková
2.A

Jmenuje se po něm naše škola

„Úspěšný umělec je ten, kdo vydělá víc, než jeho žena stačí utratit. Úspěšná žena je ta, které se podaří nalézt takového muže.“

Sacha Guitry

Jmenuje se po něm naše škola, všichni známe jeho jméno, ale víme, proč je pojmenovaná zrovna po něm?

V 70. letech minulého století měla naše škola velkou krizi a bojovala o přežití. Jeho jméno, jeho tvorba, která byla uznávána i v Evropě, pomohla škole v okamžicích, kdy jí hrozilo zrušení pro

ZOO škola

Naši krutí učitelé
Chovají se jak krotitelé.

Čestnářka to je síla,
Vypadá jak dobrá víla.

Obilí jsme zasel
A v Bizuli se váleli.

Učitelka vynadala,
Za uši nás vytahala.

Majetek a vlastnictví
Občanka nám zajistí.

My jsme chytří na zlomky,
Matika je pro holky.

Chemie a pokusy,
Tělo máme na kusy.

Myši už se nebojíme,
V Infošce se vyřádíme.

Slepá mapa Asie,
Zempl, ten nás zabije.
V Tělocviku laťka padá,
Narazili jsme si záda.
Petrů má své vidiny,
Vidí draka z hlubiny.
Krejčí, Dvořák, to jsou třídy,
Vypisují se z nich křídly.
V Hudebce je zase nuda,
Vyspíme se do oběda.
Dějepis a Fyzika,
Konkurence vysoká.

Martina Macháčková, 2.A
Iva Hrdinová, 2.A
Lenka Krížová, 2.A
Hana Pohanková, 2.A
Anna Janíčková, 2.A

Barbie, ta pravá od Mattela Rozhodujeme o své budoucnosti

Jejich barvou je pastelově růžová nebo světle modrá. Jejich poznávacím znamením je dokonalost. Jejich inteligence je většinou nižší než jejich věk. Jejich životním cílem je oblíbenost. A jejich mottem je: „Růžová je posvátná!“ Možná už tušíte, o kom je řeč. Pro ty, co si stále lámou hlavu, uvedu malé vysvětlení. Mluví o Plastic Lady neboli Umělé dámě, či jednodušeji o Bábínách.

Takové slečny nemůžete přehlédnout. Spíše ji nechcete přehlédnout. Její dokonale obličej a postava přitahují takovou pozornost, jakou by nepřítáhl možná ani opičák, který by vám ve školní jídelně podával oběd. Jejich celá image je inspirována malou panenkou z PVC. Tu znají lidé po celém světě. A naše lidské Barbie se jim chtějí za každou cenu podobat.

Když ráno vstanou, tráví hodiny před zrcadlem. Není divu, neboť ve skutečnosti nejsou tyto krasavice takové, jaké se zdají být. Jsou pouze natolik zručné, že si dokáží namalovat obličej na „xicht“. O tom se nám, normálním smrtelníkům, ani nezdá. Tak například já. Já bych musela vstávat asi kolem třetí hodiny ranní, abych stihla všechny zdoluhavé procedury. Dřív bych ale musela vykrást banku, abych všechny ty make-upy, řasenky, solárka a laky na vlasy měla z čeho financovat.

Mimochodem, teď mě tak napadlo, vždyť je hospodářská krize! No, vidíte, přes jejich oddanost nejede vlak. I teď, když nastal celosvětový problém, se žádná z nich neuskromnila. Tyto „fifleny“ lze potkat na ulici i ve škole. Kdo z nás je tak oddaný tomu, čím chce být, kdo z nás jde bezhlavě za svým snem? Málodko! A proto se jim teď skláním. Já bych se do měsíce zbláznila z toho, jak musím jít každou přestávku na záchod jen proto, abych si přepudrovala nosík.

Někdy bych se chtěla podívat do jejich pokoje. Pokud by mě neporazila záře po vstoupení do tohoto ráje, určitě bych se poroučela k zemi při pohledu na nezměrné množství šminek, oblečení, plakátů popových hvězd a úžasných „šamponů“ na stěnách, jen si s nimi umýt vlasy. Ony jsou však pyšné na to, co jsou, a jak to dávají světu najevo. Jsou samy sebou a názor ostatních je příliš nezajímá. A tak to má být. Opravdu jim závidím jejich spokojený život.

Nejvíce mě však udivuje jedna věc. Jak s nimi kluci mohou chodit. Vždyť si nemají co říct. Proto možná chodí s Barbinkama skupina kluků specifická především svojí omezeností. Jedná se převážně o fotbalisty. Oni za to ale nemůžou, ty hlavičky dávají zabrat. Ale najdou se výjimky. To se pak ti kluci musí nesmírně nudit, když se jich šestkrát do hodiny jejich krásné přítelkyně zeptají, zda jsou dostatečně úžasné.

Když si některá z nich založí profil na internetu, jdete po navštívení jejich stránky k lékaři, kde necháte 30 korun za recept, protože prášky na uklidnění si jen tak nekoupíte. Připadáte si jako ubožáci, jen co pohlédnete na první fotku z tisíce jejich uměleckých děl, které tak rády vystavují. Jen co se vzpamatujete, sklouzne váš pohled níže pod fotografii. Ústa vám spadnou údivem. Jejich duchaplný komentář k vlastní fotce vás přesvědčí o míře jejich intelektu.

Pokud potkáte takovou osobu, rozhodně se jí nevyhybejte. To setkání stojí za to. Alespoň si budete připadat inteligentnější a vzdělanější. Nebudete lepší, to se vám opravdu nepovede. Lepší byste si připadali jen v jednom jediném případě. Museli byste být taky Barbie.

Kateřina Králová, 3.B

Doba, kdy si naše druhé ročníky vybírají semináře na příští rok, je tu. M. z nás ještě nemají ani tušení, co chtějí v budoucnu dělat, a tím pádem je pro vybírání seminářů značný problém. Proto jsme se rozhodli udělat rozhovor s několika studenty naší školy o tom, jaká volba byla ta jejich, abyste se jí mohli inspirovat.

Anička Kuběnová, absolventka

Já jsem si vybrala v třetím ročníku matematiku, zeměpis; a ve čtvrtém ročníku jsem si přibrala společenskovední seminář, z něhož jsem v nematurovala. Vysokou školu jsem si vybrala v Olomouci Pedagogickou fakultu na učitelství pro 1. stupeň ZŠ.

Jakub Javorský, 4.B

Já si vybral zeměpis a SVS jako semináře. Chtěl bych na vojenskou nebo na ekonomiku, takže ty semináře jsou mi celkem na nic, jen pro teorii ekonomiky. Lepší by k tomu byla asi matematika.

Tereza Kujalová, 8.A

Já jsem si své semináře vybírala podle toho, co mě baví, ale také jsem brala v úvahu i to, co se mi bude hodit k přijímacím zkouškám na Všeškol. Vzešel z toho společenskovední seminář, dějepisný a také literární. Jelikož bych se ráda dostala na fakultu sociálních studií na Masarykově universitě (obor psychologie), nebo na práva, myslím, že mé semináře jsem zvolila nejlépe, jak jen to šlo. Co se týče vysokých škol, rozhodování nebylo složité. Jelikož nehoduju předmětům typu fyziky, chemie a matematika, širší mého výběru se značně omezila. Psychologii jsem si vybrala, protože mě velice zajímá a považuji ji za dosti důležitou pro lidskou společnost. Také možná proto, že věřím v její rozšíření v ČR. Předpokládám, že se v budoucnu stane populárnější stejně jako v některých vyspělých zemích dnes. U nás lidé chodí k psychologovi jakožto ke „cvokaři“, což dle mého názoru není správné. Například v USA jsou návštěvy psychologa moderní záležitostí. Právnický obor je také velmi zajímavý obor a věřím, že dobrý právník si dokáže najít uplatnění, proto tato volba. A jelikož je na tyto obory poměrně velký „nával“, nenechala jsem nic náhodě a podala jsem si přihlášku do oboru, kde mám téměř stoprocentní jistotu, že budu přijata. Uvidíme, to dopadne.

Kristýna Badalíková, 1.B

Bude 3. ročník Gyjálesu?

Teprve před třemi roky se konal na naší škole 1. ročník akce s názvem Gyjáles. Pro některé z nás je stále novinkou a svoji tradici teprve získává. Každoročně se na tento zvláštní „školní“ den těší řada z nás. Otázka však je, jestli bude i letos pokračovat svým 3. ročníkem. Budeme si mlatit něco vyrobit nebo namalovat ve „výtvárném kroužku“ s N. Peřínou nebo si zahrát turnaj v přehazované či volejbalu? Tak otázky tohoto turnaje nám zůstávají stále nezodpovězené, protože jak jsem se sama dozvěděla, tak to nezáleží jen na našich profesorech, ale hlavně na Studentském parlamentu. Ten se zatím učitelům nevyjádřil, a proto nám ohledně 3. ročníku Gyjálesu zbývá víc otázek než odpovědí.

Zuzka Vrbecká, 2.B

Neznalost neomlouvá

Spousta našich bývalých studentů dnes prochází chodbami Masarykovy university v Brně. Mý se ale rozhodli zjistit, jestli by se na základě testů studijních předpokladů na naši přátelskou školu dostali naši profesori.

1) Výraz „periodizace“ znamená téměř totéž co:

- a) radiace b) poetizace
- c) etapizace d) polarizace
- e) strukturalizace

2) Do živočišné třídy plazů patří:

- a) žába b) mlok c) žralok
- d) mihule e) želva

3) K naturalismu v literatuře měl nejbližší:

- a) Guy de Maupassant
- b) Otokar Březina
- c) Gustav Meyrink
- d) Herman Melville
- e) Novalis

4) V jakém slohu byl postaven Chrám svaté Barbory v Kutné hoře?

- a) Baroko b) Renesance
- c) Gotika d) Secese
- e) Klasicismus

5) Mezi mince nepatří:

- a) as b) obolos c) drachm
- d) brakteát e) pulea

Odpovědi:

Marie Schreinerová, Ondřej Maca

1.C; 2.E; 3.A; 4.C;

Úspěšnost: 100 %

Miloš Bukáček

1.C; 2.D; 3.B; 4.C;

Úspěšnost: 40 %

Hody, hody, doprovody...

Hody, hody, doprovody, dejte vejce malovaný ... kdo by to neznal. Velikonoce jsou sice nejvýznamnějším křesťanským svátkem, hranice církve však přesahují a znamenají období oslav a veselí i pro nevěřící. Již od pradávna se k nim váže celá řada tradic. Některé z nich známe a dodržujeme dodnes, jiné si pamatujeme jen z vyprávění našich babiček. Ale jak to funguje za našimi hranicemi?

Anglie

Stejně jako u nás si i lidé v Anglii zdobí své domovy velikonočními motivy a také se v obchodech prodávají čokoládová velikonoční vajíčka a jiné sladkosti. Na velikonoční neděli lidé dávají tato čokoládová vejce jako dárek

Anglie nezůstala pozadu ani v kole-dování vajec, zdobení kraslic a pečení své typické „Hot Cross Buns“, což se podobá našim mazancům. Rodiče svým dětem schovávají čokoládová vejce po zahradě a říkají jim, že přišel velikonoční králíček a nechal jim na zahradě nadílku. Děti pak běhají po zahradě a hledají svá vajíčka. Dalším zajímavým zvykem je kutálení kraslic z kopce. Či kraslice se dokutálí dolů jako první, ten zvítězí. V Anglii také zdobí velikonoční klobouky a chodí do ulic tančit. Takovým lidem se říká „Morijsť tanečníci“ (obrázek vlevo).

Francie

Ve Francii se na Velikonoce ve velkém pojídá čokoláda, Francouzi se však neostýchají s nápaditostí a nezůstávají pouze u čokoládových vajíček. Kromě nich jsou typické čokoládové slepičky, zvony atd. Legenda říká, že zvony, které se v pátek vrací do Říma, naberou vajíčka, aby je v neděli při zpáteční cestě rozházely po zahradách.

Dětem pak nezbyvá nic jiného než tato vajíčka hledat (podobně jako v Anglii).

Německo

V předvečer Velikonoc děti vyrábějí slaměná hnízda, která pak jejich rodiče schovávají doma nebo na zahradě. Do nich velikonoční zajíček snese různobarevná vajíčka. Ráno na Velikonoční pondělí je

nadbytečnost. Proto si 14. dubna připomínáme jeho svátek.

Proč si ho připomínáme? Myslím si, že by každý měl něco o své škole vědět.

Mezi jeho díla, která najdeme tady v Novém Městě, patří busta prvního ředitele gymnázia Leandra Čecha, model pomníku J. A. Komenského pro Naarden, sádrový odlitek sochy T. G. Masaryka (všechna tato tři díla jsou v naší škole), busta prvního ředitele měšťanské školy Josefa Šimka, pamětní deska věnovaná obětem II. světové války a další.

Lukáš Buchta
1.B

Mexická velikonoční pinata

děti vyražejí hledat. Také si vyměňují dárky ukryté v obalu ve tvaru vajíčka. Dalším německým zvykem je velikonoční strom ozdobený vajíčky a jinými velikonočními dekoracemi a sladkostmi.

Austrálie

Jediným dnem, kdy jsou všechny obchody v Austrálii zavřené, je Velký pátek. V den Velikonoc hledají děti v zahradách schovaná vajíčka, která jim nadělil velikonoční zajíček.

Irsko

Ráno v den Velikonoc se pojídají vajíčka, aby se tak uzavřel půst. Ten, kdo se chce během dne najíst, si musí vytancovat velikonoční koláč.

Mexiko

V předvečer Velikonoc po setmění tisíce lidí zaplaví ulice. Mají s sebou pinata (papírové krabice s bonbony

a pamlsky, které symbolizují Jidáše) která se věší, pálí nebo se do nich mlátí holí tak dlouho, až se obal protrhne a k zemi se snese záplava sladkostí.

Rusko

Při oslavě Velikonoc si Rusové nechávají v kostele požehnat vajíčka a pak je vařená konzumují k velikonočnímu obědu.

Řecko

V řeckých rodinách se koná vajíčková bitva. Účastníci se snaží házením svého vajíčka rozbít vajíčko protivníka. Při úspěšném zásahu se pronáší věta: „Christos anesti“.

Petra Nováková
2.A

Jmenuje se po něm naše škola

„Úspěšný umělec je ten, kdo vydělá víc, než jeho žena stačí utratit. Úspěšná žena je ta, které se podaří nalézt takového muže.“

Sacha Guitry

Jmenuje se po něm naše škola, všichni známe jeho jméno, ale víme, proč je pojmenovaná zrovna po něm?

V 70. letech minulého století měla naše škola velkou krizi a bojovala o přežití. Jeho jméno, jeho tvorba, která byla uznávána i v Evropě, pomohla škole v okamžicích, kdy jí hrozilo zrušení po

ZOO škola

Naši krutí učitelé

Chovají se jak krotitelé.

Čestnářka to je síla,

Vypadá jak dobrá víla.

Obilí jsme zaseli

A v Bižuli se váleli.

Učitelka vynadala,

Za uši nás vytahala.

Majetek a vlastnictví

Občanka nám zajistí.

My jsme chytří na zlomky,

Matika je pro holky.

Chemie a pokusy,

Tělo máme na kusy.

Myši už se nebojíme,

V Infošce se vyřádíme.

Slepá mapa Asie,
Zempl, ten nás zabije.

V Tělocviku latka padá,

Narazili jsme si záda.

Petrů má své vidiny,

Vidí draka z hlubiny.

Krejčí, Dvořák, to jsou třídy,

Vypisují se z nich křídly.

V Hudebce je zase nuda,

Vyspíme se do oběda.

Dějepis a Fyzika,

Konkurence vysoká.

Martina Macháková, 2.A

Iva Hrdinová, 2.A

Lenka Křížová, 2.A

Hana Pohanková, 2.A

Anna Janíčková, 2.A

Tereza Mikešová postupuje na MČR v aerobiku

Půlroční tréninkovou přípravu jsme přizpůsobili nejenom sportovnímu aerobiku, ve kterém se vám předvedla velmi nadaná devítiletá Lucie Kosourová před Vánoci na Gymnaziální latce, ale také postupové soutěži Master Class (soutěž jednotlivců cvičících dle lektorky aerobiku), která se konala 7. 3. v Náchodě a postupně se ještě bude konat v dalších asi 4 městech České republiky pro ostatní kraje. Jednalo se o semifinálové kolo Mistrovství České republiky, ze kterého postupovala dvanáctka nejlepších z každé věkové kategorie do finále MČR do Prahy. Tohoto závodu se mimo jiné účastnila i studentka gymnázia Tereza Mikešová (1.C), která tuto školu, team Petry Fuksové i Nové Město výborně reprezentovala v kategorii 14 - 16 let. Do finále postoupila ze čtvrtého místa a myslím, že jí patří velká gratulace. Držte s námi palce, ať to v květnu ve finále dopadne ještě o kousíček lépe!

Aerobic team

Nejdříve bych chtěl Terce pogratulovat ke skvělému výkonu a doufám, že ani ve finále nezkame.

1. Na začátek bych se Tě zeptal, jak dlouho provozuješ aerobik?

Tak asi od 6 let, ale závodně jsem začala až v 11 letech.

2. Předcházela semifinálovému závodu nějaká zvláštní příprava?

Neřekla bych, tréninky jsem měla tak jako vždycky 4x týdně. Jediné, co jsem dělala navíc, byla účast na aerobikových kongresech, kde se cvičí těžší aerobik.

3. Byla jsi před začátkem hodně nervózní?

Trému mám před každým závodem, ale tady byla přece jenom větší.

4. Jak všichni víme, postoupila jsi do finále Mistrovství České republiky v aerobiku. Kdy a kde se bude finále konat.
22. května v Praze.

5. Už jsi někdy zažila něco podobného, jako bude toto finále?

Ano, minulý rok jsem byla přesně na této soutěži, také ve finále, které bylo rozděleno na dvě kola, bohužel jsem však vypadla hned v tom prvním.

6. Tak doufáme, že se to samé nestane letos. Je možnost vidět finále někde v médiích?

Je, internetová televize www.TV.com.cz vysílá finále. Myslím, že tam běželo i to semifinále.

Nakonec Ti přeji hodně úspěchů v tomto sportu a ať se vydaří další závody.

*Lukáš Buchta
1.B*

Čtyřikrát jinak a přece stejně

Mnoho z nás se již od raných dětských let stravuje v proslulé školní jídelně zde v Novém Městě na Moravě. Tato budova za těch několik let prošla různými změnami od obnovy personálu přes výměnu ubrusů až k výměně celého vnitřního vzhledu a vybavení. Jedna věc se však již léta nemění. Díky ní si každý zdejší strážník vryje tuto jídelnu do paměti na dlouhá léta. Touto věcí není nic jiného než zdejší jídlo. Při projíždění události na Facebooku jsem narazila na skupinu s názvem Při vstupu do naší školní jídelny si neříkáme: „Dobrou chuť!“, ale: „Hodně štěstí!“. Nabízíme vám tedy pohled na kamufláž, při které ze sekaného masa dokáží naše kuchárky vytvořit 4 různá jídla a zahrnout je do měsíčního jídelníčku. Dobrou chuť!

- 1) Sekaná pečeně
- 2) Pstrosí vejce

- 3) Čevabčiči
- 4) Karbenátek

*Ivča Horvátová,
3.B*

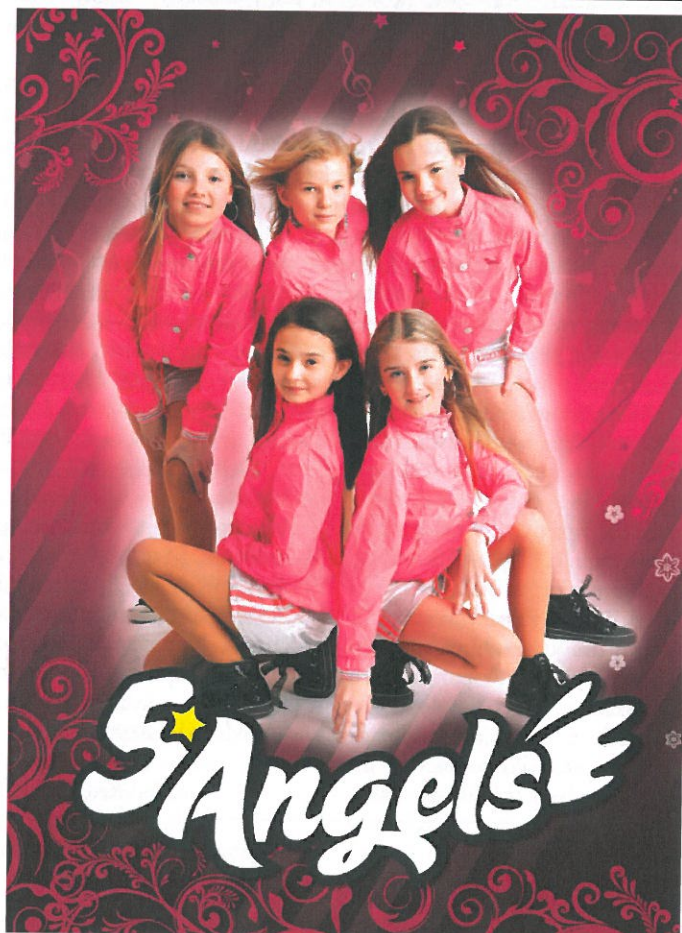
*Láďa Nunvář,
3.B*

Odpovídáme na vaše připomínky

Jak jsme již psali v čísle minulém, můžete nám na nástěnku připichovat jakékoliv připomínky, vzkazy a dotazy. Někteří z vás už toho využili, a tak je na čase vám odpovědět...

1) „Až Vinček začne zaměstnávat normal lidi, teprve pak bude dobrej. Má to jeden háček. Musí změnit šéfredaktora a začít psát o něčem normálním.“

Pro tohoto anonyma mám jednoduchou odpověď. Nejdřív k první části. Vincent zaměstnávat lidi nemůže, nejsme v práci, ale ve škole! To je snad pochopitelné. K Tvému názoru, že bychom měli začít psát o něčem normálním, mohu povědět pouze to, abys dál sledoval/a naši nástěnku a přišel/a na nejbližší schůzku redakce nám s naším školním časopisem pomoci. Z tvého vzkazu vyplývá, že máš mnoho nápadů na rozdávaní, které potřebujeme. Doufám, že nejsi srab, co se vzmuže jenom na kritický anonymní vzkaz, ale opravdu přijde. Budu se těšit. (šéfredaktorka)

Kulturní dům v Bystřici nad Pernštejnem

Sobota 15. května 2010 - 16.00 hodin

Předprodej: Knihkupectví v Bystřici nad Pernštejnem

Tel.: 566 552 582

BEP STYLE – Bezpečnost, elegance, prožitek

Tvůj nejlepší zážitek z hor?

V sobotu 13. března byly všechny třídy prvního ročníku vyššího gymnázia připraveny před hlavním vchodem naší školy na odjezd do Harrachova, kde se měl uskutečnit týdenní lyžařský kurz. Hned od začátku provázely naši výpravu potíže, poněvadž přijel menší autobus, než bylo dohodnuto, a tak nezbylo místo pro některé batohy a kabele. Ty musely být naskládány do uličky a volného prostoru v autobuse. I přes začáteční nepříjemnosti byla cesta příjemná a rychle utekla. Po několika hodinách jsme dorazili na místo, kde nás uvítal hotel Silent s psem Amálkou (mimo chodem, tak se i jmenovala sjezdovka, která byla hned naproti). Rychle jsme se ubytovali a začali poznávat krásy místní krajiny. V neděli ráno po vydatné snídani, jsme vyrazili na svah. Každé skupině byl přidělen jeden z učitelů. Večer následoval denní rozkaz, kde jsme byli informováni o programu příštího dne. Dále pokračovaly tzv. „Tematické večery“. Na začátku kurzu jsme byli losováni zařazení do skupin, ve kterých jsme pak vymýšleli scénky

pro již zmíněné Tematické večery. Bylo celkem pět témat (reklama, pantomima, pohádka, sportovní událost a píseň). Každá skupina pak svůj výtvar předvedla a byla ohodnocena. Těmto scénkám ještě předcházely různé filmy, prezentace či přednášky (např. „O mazání lyží v podání pana profesora Vaňka“). Jako hřeb kurzu byla maskami diskotéka v pátek večer. Mimo všechny tyto aktivity zbyl také čas na ping-pong, kulečník, poker a další zajímavé hry. Vyzkoušeli jsme si snowtubbing, při kterém jsme v gumovém člunu sjížděli část dopadu mamutího můstku. Myslím, že každý si svůj „lyžák“ užil, ať už méně či více, ale jedno je jisté, z lyžařského výcviku nám zůstávají vzpomínky nad smrtí. Kdybych měl sám za sebe zhodnotit tento kurz, řekl bych, že se vydařil. Poznal jsem spoustu zajímavých a skvělých lidí, na které budu velmi rád vzpomínat.

Lukáš Buchta
1.B

			8						
	4				8				2
	8			4					
		8							
				4					
									8
		6	6		12				
								8	
12								2	

Jakub Liška 5.A

Heh, můj nejlepší zážitek? No, spíš moudro, které si s sebou ponesu asi navždy a to BEP style. Ten mi byl do hlavy vtoukán panem profesorem Vaňkem pokaždé, co jsem sjel sjezdovku. Ale pan profesor Vaňek se vyzná, protože pan profesor Vaňek jistě ví, že heslo Bezpečnost, Elegance a Prožitek se vám hodí opravdu, opravdu při ledasčem.

Marie Měcháčková 1.B

Únava, nabitý program, šilená strava, skvělí lidi, super zážitky a noví kamarádi. Asi takhle bych definovala náš lyžák 2010. Zážitky se nám během jednoho týdne nahromadily a nakupily, a že jich je spousta, o tom není pochyb. Moje nejlepší zážitky jsou ze sjezdovek, kde nás pan profesor Maděra učil lyžovat od samých začátků, což rozhodně nebylo jednoduché. Sem tam nám vjel někdo do cesty dřív, než jsme se naučili brzdit a celkově lyže ovládat. Pár kolapsů jsme si všichni užili na kotvě a hlavně máme na kontě nespočetné množství pádů, hlavně první dva dny. Obětavý pan profesor nás ale nenechal ve stychu a vždycky nám ochotně pomáhal postavit se zpátky na nohy. Takže večer nás nevyčerpal jenom únava, ale i záchvaty smíchu při vzpomínce na odpoledne strávené na sjezdovce.

Vojtěch Tulis 1.B

Jednou takhle na obědě, zrovna jsme měli špenát, jsem si šel k okýnků pro jídlo a poprosil jsem paní kuchařku: „Prosím vás, mohla byste mi dát jednu porci bez špenátu?“ a ona na to: „Hele, nepí*uj mi tady do toho, jo? Já v tom mám systém!“

Lenka Holková 1.C

Za celou 1.C, 5.A, 1.B a hlavně za Splašené koně, jak velice výstižně pan Vaňek pojmenoval svoji skupinu lyžařů, jsme se rozhodly složit s Viktorií Poláškovou a Anetou Holemářovou krátkou básničku profesoru Vaňkovi k svátku. Zaměřily jsme se na jeho oblíbený BEP Style (Bezpečnost, Elegance, Prožitek.) A pomocí jeho iniciál tak vytvořily tuto báseň:

Pepa Vaňek Styl

P - Jako Prožitek, který při jízdě máte.

E - Jako Elegance, se kterou si pohráváte.

P - Jako Pití, do kterého nás nutíte.

A - Ať na nás nikdy nezapomínáte.

V - Jako Valící se lavina, když vás vidíme jet z kopce.

A - Jako Absolutní nadšení, když vidíte blbce.

N - Jako Nezkrotná touha vítězit.

E - Jako Energie, se kterou umíte žít.

K - Jako Koruna, kterou nasadí váš vtíp.

S - Jako Splašené koně, které tak rád máte.

T - Jako Tělocvična, ve které rozcvičky míváte.

I - Jako Ignorance, se kterou vás dostáváme.

L - Jako Láska, kterou k vám chováme!

Sikaku

Hracím polem je mřížka, která obsahuje předtištěná čísla. Cílem je rozčlenit ji do obdélníků a čtverců, které se nekříží. V každém obdélníku a čtverci smí být

jen jedno z předtištěných čísel. Toto číslo udává, kolik políček má obdélník nebo čtverec obsahovat. Příklad: V hracím poli je předtištěná 6. Kolem ní je třeba vyznačit pravouhelník, který má přesně šest políček. Jednoduché, že? Tak se tedy pusťme do luštění.

Martinu už nemáme, Sáblíků však pořád dost

Není nikdo, kdo by neznal absolventku našeho gymnázia – Martinu Sáblíkovou. Některým z nás se i poštěstilo s ní chodit do třídy nebo ji zahlédnout na chodbě. Známe však tak dobře i neméně úspěšného brášku Martiny – Milana Sáblíka? Někdo možná ví, někdo tuší, někdo nemá ponětí, o koho jde. Tak do toho, Milane, představ se nám.

Jak vnímáš Žďár nad Sázavou?

Rozhodně je to hezký městečko, fajnoví lidi, spousta kamarádů. Je tu hezké prostředí pro trénink, když chci někam vyběhnout, je kam. Vysočina a její terén celkově přispívá ke kvalitní přípravě na kole, ale také jednoznačně pro další speciální trénink.

Co Tvé studium?

Právě jsem ve třetím ročníku, tak doufám, že se doškrábu do prázdnin konce. Zároveň se omlouvám učitelům, u kterých jsem ještě nebyl, protože opravdu všechny předměty se najednou nedají zvládnout. Vím, že by si každý učitel přál, abych s jeho předmětem ke konci neměl potíže.

A tak, aby se někteří profesori nebáli zbytečně. Je někdo, koho můžeš rovnou upozornit, že budeš mít v jeho předmětu potíže?

Doufám, že nebudu mít v žádném předmětu potíže a že vše nakonec zvládnou.

Jak vše zvládáš při tréninkové přípravě?

Momentálně mám volnější od tréninku, takže se mohu lépe připravovat na školu, ale za chvíli do toho zase skočím a času bude méně. Učitelé moje studium berou, jaké je a snaží se mi vyjit vstříc v hodinách, kdy se mohu uvolnit z tréninku, takže jim opravdu děkuji.

Na druhou stranu někteří spolustudenti povídají, jak to, že Milan není ve škole, když může doma fandit u televize s maminkou? Na to je jediná odpověď ta, že před vrcholem sezóny nemůžu jít do školy. Jednak se tam mohou vyskytovat různé virózy a jednak se musím připravovat na výkon, a to by se studiem šlo skloubit jen těžko.

Proč právě rychlobruslení, Milane?

Dělám ho už odmala a měnit rozhodně nebudu. Začali jsme ho dělat se sestrou a neumím si představit vystoupit z toho kolotoče.

Nebere Tě jiný sport?

Určitě ne, rychlobruslení mě natolik zaměstnává, že není čas se koukat jinde. Navíc tím už prakticky žiju.

Co je Tvým cílem v rychlobruslení a je to zároveň i Tvůj životní cíl?

Mým životním cílem je umřít, smích (tak to asi nebude až takový problém pzn. redakce), ale teď vážně, rád bych se dostal na olympiádu a do bruslařské špičky, která tam je.

Jakého svého úspěchu si nejvíce ceníš?

Nejvíce si cením 9. místa na juniorském Mistrovství světa ve víceboji, jinak jednoznačně světového rekordu ve stíhacím závodě, který jsem zajel spolu s Pavlem Kulmou a Zdeňkem Haselbergerem. Tento světový rekord bohužel už nedržíme. Po více jak dvou letech byl překonán.

Jak je možné, že jsi byl držitelem světového rekordu, a nevědělo se o tom tolik, jako když je držitelkou rekordu třeba Martina?

Zajeli jsme ho s klukama před více než dvěma lety. V novinách se o tom napsali tři řádky, byli jsme i na nějaké tiskovce s Martinou. Rekl bych, že se to se sestřinými úspěchy nedá vůbec srovnat. A bylo to zřejmě i tím, že jsme to jeli na seniorských závodech, kde jsme s novým juniorským rekordem skončili asi na desátém místě.

Na co bys nalákal mladé lidi, aby začali dělat tento náročný sport?

Na jízdu na kole, na běh, na posilovnu. Asi jen na dřinu, ale najdou se lidé, které baví se ničit. V tom bych problém neviděl. Bohužel u nás není žádné zázemí pro tento sport, tak moc světých stránek nevidím. Pokud někdo má zájem, ať jezdí na kolečkových bruslích, je to dobrý začátek.

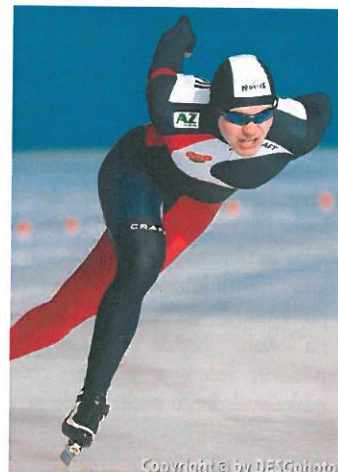
Petra Fukušová
4.B

Máš nějaké životní motto?

Člověk se musí ocitnout tady a teď, aby se přestal soustředit na zítřek. (inspirováno knihou Cesta pokojného bojovníka od Dana Millmana).

Jak hodnotíš letošní sezonu?

Letošní sezonu hodnotím jako neplatný pokus dostat se na olympiádu. Ale život jde dál a je třeba se připravovat na další závody.

Copyright © by DESGphoto

Pan Winton za záchranu stovek dětí zatím Nobelovu cenu nezískal!

„Jen jsem viděl, k čemu se schyluje, a udělal, co jsem mohl, abych pomohl.“

Vzpomínáte ještě na film o Nicholasu Wintonovi, který neváhal nasadit život, aby za druhé světové války zařídil transport stovek židovských dětí do bezpečí? Celkem jich transportoval 669. Sám tento čin nepovažoval za „hrdinství“ v pravém slova smyslu a veřejně se s ním nikde nechlubil. Teprve, až když jeho žena Gerta nalezla dokumenty o „jeho dětech“ ležet v prachu na půdě, rozjela se velká akce s BBC, díky čemuž si jeho skutky může připomenout celý svět. Čeští studenti, vyburcováni neobvyklou silou lidskosti, se rozhodli sepsat petici pro udělení Nobelovy ceny za mír panu Wintonovi. Petice nyní čítá téměř 90 000 podpisů, ale svého cíle zatím nedosáhla. Nezbyvá než doufat, že jednoho dne pohne osud tohoto muže myslí těch nejvyšších a on se dočká docenění. Nicholas Winton nedávno oslavil neuvěřitelné sté narozeniny a blahopřát mu přišly desítky lidí, kterým za války

zachránil život. Já osobně si myslím, že toto gesto a pocit, že tolik „dětí“ má už vlastní děti a celé šťastné rodiny, musí hřát u srdce mnohem vroucněji než Nobelova cena!

Pokud chcete svým podpisem podpořit udělení Wintonovi Nobelovu cenu, můžete tak učinit na stránce www.wintonfilm.com

Veronika Nováková
6.A

Jak (ne)uspat hady...

Takový referát, to je v každé třídě běžná věc. My, studenti, často stojíme před třídou a snažíme se obohatit ty hlavy, co na nás koukají, o životně důležité znalosti, jako jsou například: Kterou knihu jsme přečetli (děláme, že jsme ji přečetli), jaké jsou průměrné roční srážky ve venezuelských nížinách, kolik měl který král manželek či jiné.

Ještě častěji jsme v roli posluchačů. Správně bychom měli jednou mluvit a 29x poslouchat (30 žáků ve třídě). A teď se zamyslete – kolik máte ve třídě lidí, kteří opravdu vydrží poslouchat? Jak je to v té vaší, nevím, ale v naší třídě bych si tipl, že je takových lidí 5–7.

V poslední době jsem pozoroval reakce spolužáků na referáty jednotlivých lidí. A jaké reakce jsou nejčastější? Hlava klímbá, někteří si ustelou z něčeho, co je po ruce, třída usíná, hadi v okolí usínají. Někteří přednášející mají tu moc ukázat nám naši budoucnost – už se vidíme, jak do sebe ládujeme oběd, co budeme dělat odpoledne nebo o víkendu, vzpomínáme, jak se na nás koukal/a, když jsme se o přestávce potkali na chodbě... Z těchto a podobných představ nás vrátí do reality až: „Děkuji, běž si sednout.“ O čem dotýčný právě mluvil? O tom, že o víkendu vyrazíme s partou někde chytat bronz asi ne, ale přitom je to tu jediný, co mi zůstalo v hlavě z času, ve kterém se nás snažil přednášející obohatit o nové informace.

Ve třídě panuje rozruch. Kdo nespí, vypráví svému okolí historky. Na scénu přichází přednášející číslo 2 a začíná mluvit. Pár lidí znovu začne dávat pozor, ale někteří si ani nevšimnou, že před tabulí stojí nový člověk, který se pouští do díla. Mluví, mluví, přední řady už dávají pozor. Postupně začíná přednášejícímu 2 věnovat pozornost více a více lidí. Třída a hadi v okolí se probouzí a společně začínají poslouchat, o čem to ten člověk mluví. A on mluví dál. Ptáci venku ztichnou a přiletí blíž, pootevřeným oknem vletí do třídy vosy, pohodlně se usadí a všichni poslouchají.

A tu se dostáváme k pointě. Jak to, že se svět dělí na uspávací a probouzečské hady? A co vy? Promítáte lidem jejich víkendy během svého referátu o čemkoliv? Jestli jo, možná vám pomůže zbytek tohoto článku. Jestli jsi dobrý speaker, nic nezkazíš tím, když si to také přečteš.

Povíme si tedy, jak lépe přednášet. Musíte si uvědomit, komu přednášíte. A komu přednášíte? Spolužákům. Vy nemluvíte pro papír, který držíte v ruce, případně pro tabuli, na které se promítá prezentace. Vy nemluvíte ani pro profesora.

Pro koho mluvíte? Pro třídu. A když si povídáte třeba u oběda s kamarádem, komu vše říkáte? Talíři? Ne, mluvíte na kamaráda. A kam se díváte, když mu něco říkáte? Do talíře? Ne, na něj. Takže z toho jasně plyne, že když mluvíte pro třídu a snažíte se svým pohledem propálit papír, jste na dobré cestě uspat hady. Jednoduše řečeno, jednou ze základních věcí je oční kontakt se třídou. Jak to vypadá, když si někdo stoupne před třídu, sklóní hlavu a čte referát? Na mě to působí, jakoby to neříkal nám. Když nevím, pro koho dotýčný mluví (pro mě rozhodně ne), tak proč bych ho poslouchal? Ke všemu tihle lidé, co ty referáty čtou, to čtou tak monotónně nebo ani čist nahlas neumí, koktají, uspávají. To je potom katastrofa. Jak by tedy problematika s poznámkami měla vypadat?

Ideální stav je, že poznámky nepotřebujete. Ideálně byste měli být schopni mluvit o tématu, aniž byste se za celou dobu podívali do poznámek. Mít danou problematiku tak nastudovanou, že víte, o čem mluvíte. To je profesionalita. Poznámky slouží pouze jako vodíci nit. Problém je, že to tak nikdo nedělá. Málokterý student stráví doma tolik času studiem látky, že by se v ní doopravdy vyznal a byl by schopen poznámky využívat pouze jako osnovu. Takže většina lidí se otočí na tabuli, skoro zády ke třídě a čte, co vidí. Při tvorbě prezentace počítají s tím, že z ní později všechno přečtou. To je ale pořád špatně. Jak se to dá zvládnout lépe, aniž byste se museli nadřít tématu?

Když tvoříte prezentaci, většinou čtete text a ten kopírujete do prezentace, kterou ve špatném případě přečtete před třídou. Zeptejte se ale potom někoho, o čem jste mluvili. Prezentaci tvoříte heslovitě. Hesla nechte vám připomenou, co jste si o problematice četli na wikipedii, a mluvíte o tom, co si z toho pamatujete.

Poznámku si přečtete třeba v duchu, ale když mluvíte, co nejčastěji se dívejte do třídy. Netuším, jak to například paní PhDr. Drdlová dělá, když čte ukázkou z knížky, mnohdy říká celé věty a dívá se u toho do třídy a ne do knihy. Asi je schopna čist nahlas a zároveň i v duchu a pamatovat si, co řekne. Pochopitelně je představa, že budete vytvářet chvíle ticha během čtení v duchu, nemyslitelná, zejména při velkolepých přednesech, než je referát pro třídu. Vypadá to dost hloupě. Proto byste měli co nejméně koukat do papíru (na tabuli). Osobně ale radši chvíli nemluví a čtu si (chvíle ticha se dají zaplnit třeba zvuky jako „h-bl-bl-pl-pl“), než abych něco četl rovnou nahlas. A když už čtete, čtete s intonací.

Ještě přiblížím problematiku „kam s očima“ na další časté chybě. Student přednáší (čte) a jediný člověk, na kterého se sem tam podívá, je profesor. Jakoby se ho ptal: „Jo? Je to tak? Rekl jsem to správně?“ Tohle vypadá tak, že se nevyznáte v tom, o čem mluvíte (což je ve většině případů sice pravda, ale nevypadá to dobře) a jako by si student povídal jenom s profesorem. Působí dojmem, jako by to neříkal třídě. A jaký prvek slušného chování je každému z nás známý? NEPOSLOUCHEJ CIZÍ ROZHOVORY! Takže my vlastně máme zakázáno dávat pozor, když se nás ten rozhovor netýká. Když se student dívá pouze na papír (tabuli, profesora, ne na nás), jako by se nás to netýkalo.

A pochopitelně, když říkám: Koukat do třídy, nemyslím tím ani strop, ani nástěnku, ale oči spolužáků. Dává to smysl? Mělo by. Oční kontakt je jednou ze základních věcí. Jistě ale znáte někoho, kdo na vás kouká, a přesto vás svým výkladem uspává. Čím to je, není těžké uhodnout.

Odstraňte monotónnost ze svého hlasu a místo ní do něj vložte entusiasmus a nadšení, musíte trochu zařít. Když budete před tabulí stát jako „chcípák“ a budete mluvit jako chcípák, pak bude utrpení vás poslouchat.

Pro vás, kteří od přírody nemáte charakter na to, abyste byli vášnivými řečníky, mám špatnou zprávu. Vás čeká pár nepříjemných okamžiků, než se to naučíte a než si řečnické umění osvojíte nebo z vás budou věční uspávací.

Opakný extrém je být před tabulí za šaška. Při velkolepším projevu je to zase nemyslitelné a je to velká chyba, pokud nejste na místě, kam lidi přišli za zábavou. U školních referátů, na které je tento článek zaměřený, bych z toho nedělal takovou vědu. Pořád je lepší šašek než „chcípák“. Když poslouchám chcípáka, chcípám.

A poslední vychytávka. Když někdo během referátu řekne 50 000x vlastně, hmmm, mmmm nebo něco podobně inteligentního, tak bych brečel. Máte-li správně špatný hlas, je to nepříjemné. O tom se více rozepisovat nebudu.

Je toho hodně, místa je málo. Toto byly základy ze základů. Když si je osvojíte, vaše okolí to možná ocení. (Když nebudete umět mluvit, je to váš problém. Já vás poslouchat nebudu. A komu to nedošlo, tak nejen já, ale i dost z těch, pro které mluvíte.) Každopádně je moudré využít příležitosti, že se tady na škole můžete naučit mluvit před lidmi, což je nejspíš hodnotnější než znalost srážek ve venezuelských nížinách, které si můžete kdekoliv najít.

Josef Laštovička, 8.A

Murphyho zákony:

Proti blbům není ochrany, jsou příliš vynalézaví.

Nikdo neposlouchá, co říkáte, dokud neuděláte chybu.

Zákon zkoušení: To, co zák neumí, učitel zjistí během 1 minuty a to, co umí, ho nezajímá.

Vždy propadneš v té písence, na kterou ses nejvíce připravoval.

Jestliže jde vše podle plánu, stala se někde chyba.

Předměty padají tak, aby napáchaly co nejvíce škody.

Pravděpodobnost, že chléb spadne namazanou stranou dolů, je přímo úměrná ceně koberce.

Když už se konečně odhodláte poslat milostný dopis, zdrží se natolik, že ze sebe dřív uděláte šaška osobně.

Je-li to stupidní a funguje to, pak to není zas až tak stupidní.

Jen počkej, zajíci

Sbírka motýlů

Nápad uspořádat festival s názvem *Sbírka motýlů* vznikl v roce 2005. Název v sobě nese poselství o pestrosti a rozmanitosti jednotlivých představení pro širokou škálu diváků.

Jak tento název vlastně vznikl? Ve skutečnosti vznikl podle motivů. Mělo jít o *Sbírku motivů*, ale protože organizátoři pořádají i jiné koncerty, tak jsou asi trochu nabludhlí, a tak místo motivů slyšeli motýly. Že autorka původního názvu myslela něco jiného, to zjistili, až byl program v plném proudu a plakáty už byly vyvěšeny. Program festivalu byl a bude bohatý, nejzajímavější bylo samotné zahájení festivalu. Každý, kdo na náměstí přišel, si mohl k nebi pustit jeden z pestrobarevných balonků za doprovodu hudby žáků novoměstské ZUŠ.

Divadelní festival *Sbírka motýlů* 2010 proběhne od čtvrtka 3. června do neděle 6. června 2010

Predběžný program 4. ročníku festivalu *Sbírky motýlů* 2010:

Středa 2.6.

18.00 Film (promítání ještě neurčeného filmu v kině)

Čtvrtek 3.6.

17.00 Odpoledne s divadlem (přehlídka práce žáků literárního dramatického oboru ZUŠ)

Pátek 4.6.

dopoledne Interaktivní představení *Jako ty!* (hraje místní soubor Zkládanka) pro Zdislavu a Speciální školu

14.00 Slavnostní zahájení festivalu - program na Vratislavově náměstí (hrají soubory a žáci ZUŠ Jana Štursy), v rámci zahajovacího průvodu brněnské profesionální divadlo KUFR zahraje představení na chůdách *Nevěsta a Smrt*

14.30 O krtečkovi, který chtěl vědět, kdo se mu vykakal na hlavu

17.00 Divadlo KUFR: *Tančiček Adušiadáši* (profesionální soubor z Brna)

20.00 Hoochie Coochie Band (koncert brněnské kapely)

Sobota 5.6.

dopoledne Divadelní dílna pro veřejnost (zaměřená na pohyb, pantomimu, akrobacii)

14.00 Zkládanka: zatím neurčené (představení pro děti a rodiče)

16.00 zatím neurčené představení pohybového divadla

19.00 A. Hoffmeister: *Nevěsta* (místní soubor Chandraradar)

Neděle 6.6.

14.00 Jan Hrubec: *Pohádka* (profesionální loutkář)

15.30 Martin Hak (stálý host festivalu, profesionální vypravěč z Brna vystoupí se svým novým představením)

16.30 Slavnostní zakončení festivalu (vyhlášení výsledků divácké ankety, spojené s tumajem v originální divadelní disciplíně – Akční ilustrace)

Lucka Chodilová, 1.A Anna Pávková, 2.A

Pomáhali ve Vancouveru

Bývalí studenti našeho gymnázia Dana Jamborová a Jiří Kotal se zúčastnili Zimní olympiády ve Vancouveru jako dobrovolníci. Pro zájem o olympiádu nás všech jsem se rozhodla o krátký rozhovor s Danou a Jirkou.

1. Jak jste se dostali k této příležitosti?

J: Už mám zkušenosti z olympiády v Athénách a Turín. V Turíně jsem se seznámil s fotografem z New Yorku, s nímž jsme se s Danou skamarádili, a přes kterého se nám podařilo dostat se do Vancouveru na dobrovolnické pozice, které jsme od začátku chtěli.

2. Na jaké pozici jste byli?

D: Oba jsme byli na pozici foto asistent, kde jsme hlídali fotografie, aby se chovali slušně a pohybovali se tam, kde mohou. Jirka byl přiřazen na skokanské můstky a já jsem měla pracovat na běžeckém lyžování. K našemu velkému překvapení a radosti jsme pracovali tam, kde bylo potřeba, takže všude a pořád.

3. Stalo se Vám něco, na co nikdy nezapomenete?

J: Mezi úplně nejvíc nezapomenutelnější zážitek určitě patří častá setkávání s nejlepšími spor-

tovci světa. Osobně jsme si několikrát povídali s Lukášem Bauerem nebo se všemi našimi skokany a kombináky. Do našich soukromých alb přibyla spousta fotografií, jako například s několikanásobným zlatým olympijským medailistou, skokanem Simonem Ammannem.

D dodává: Přesně tak. A naši jsme si také spousta kamarádů z celého světa, se kterými jsme zažili spousta legrace a zážitků. Rádi bychom je také v budoucnosti navštívili.

4. Jak na Vás celá olympiáda působila?

D: Pro mě to byla na rozdíl od Jirky zatím 1. olympiáda, ale musím říct, že splnila, ne-li předčila, všechna moje očekávání, se kterými jsem tam jela a budu na ně ještě dlouho vzpomínat.

J: Pro mě to byl jeden z největších sportovních a kulturních zážitků, které jsem zažil. Všem bych přál, aby se na podobnou sportovní akci dostali a mohli všechno vidět vlastníma očima.

Pro více informací můžete navštívit jejich blog, který psali během olympiády: kutjyho.blogspot.com

Anna Pávková,
2.A

Jan Jirků

„Přemýšlíš o tom, žiješ s tím, a neskončíš, dokud to nedovedeš do finálního tvaru.“

Jan Jirků maturoval na Gymnáziu Vincence Makovského v roce 1994 a jeho třídním učitelem byl Mgr. Karel Kotovic. Při příležitosti oslav 55. výročí založení Základní umělecké školy Jana Štursy byl pozván do Nového Města na Moravě, aby zde se souborem z Divadla Minor uvedl představení Bruncvík a lev.

Jak vzpomínáte na školu a na profesory?

Strašně jsem se chtěl dostat na novoměstské gymnázium už když jsem dělal přijímačky. Líbil se mi ten barák, líbily se mi starý vrata, kterými se vcházelo a taky se mi líbilo, že člověk tu bude studentem a že učitelům bude říkat páni profesori.

Ovšem ty čtyři roky studia mi přišly hrozně dlouhý, nekonečný. Byl to takový intenzivně prožívaný čas. Někdy i dost bolavý. Na jedné straně tady byl život, holky, spousta nových věcí, a na druhé straně nutnost studia. Myslel jsem, že se to nedá za žádnou cenu zvládnout dohromady, a taky že jsem to ani nezvládal. Neučil jsem se moc dobře, profesori se na mne zlobili a já, abych si udržel hrdost, jsem se s nimi dohadoval. Marně.

Beztak mne nakonec doběhlo vlastní svědomí, a to žralo a žralo, že jsem měl občas pocit, že mi z duše zbývá jenom malá kostička. Minimálně jednou za týden jsem dosáhl absolutního přesvědčení, že jsem naprosto tupý jedinec, a po zbytek týdne jsem veškerou energii vynaložil na to, abych toto přesvědčení zviklal. Studium gymnázia tedy pro mne bylo značně vyčerpávající. Je však pravda, že co nezabije, to posílí, a tak dnes paradoxně nejraději vzpomínám na profesory(ky), co nejvíce přizabíjeli(y) a tím nejvíce posilovali(y). Nerad bych jmenoval, obzvlášť profesory humanitních oborů, jako byla Čeština a Dějepis, aby si ty milé dámy snad nemyslely, že na ně vzpomínám ve zlém, a ostatním to ještě přišlo líto. Naopak!

Jak jste se dostal k dramatikovi?

Dvě spolužačky (byly to Evička Němcová a Jitka Urbanová) po mě jednou v šatně pokukovaly, a já si říkal, jako o co jde? Pak přišly a

říkaly, jestli bych nešel k nim do dramatiků. Ani náhodou! Pak tovat se s tak podezřelými ženštinami! Pak jsem tam ale přišel a paní učitelka Kolářová to vedla tak, že zadala téma a zeptala se, co si o tom kdo myslíme. A já jsem si vzal slovo a dvacet minut hovořil a nikoho jiného ke slovu nepustil. To se mi líbilo, a tak jsem tam zůstal.

Měl jste na gymplu hodně lásek?

Jenom jednu. Na konci čtvrtáku Ivanku z kvarty. Jsem se tři roky smál každému páru, co se vedl po chodbě za ruku, a pak sem se sám zabouchnul, normálně a úplně.

Kde v současnosti působíte?

Já jsem před půl rokem ukončil své pětileté působení v divadle Minor (=pražské dětské loutkové divadlo, pozn. autora.), a teď jsem na volné noze, to znamená že spolupracuji s divadly, která mi nabídnou práci. Mimo to píšu pohádku pro Českou Televizi, dále scénáře pro představení, která teprve budu režisovat, potom vymýšlím projekty, které se budou realizovat až za rok či dva, a to jak divadelní, tak filmové

Takže je to taková jistota?

To se říci nedá. Divadlo nikdy není jistota. Zvlášť, když nejsi v žádném stálém angažmá. Obdobné to bude v asi v každém svobodném zaměstnání. Je to velice tvrdá práce, která nemá směny, víkendy ani dovolené.

Dostaneš nápad, zadání, téma, začneš na tom pracovat. Přemýšlíš o tom, žiješ s tím, a neskončíš, dokud to nedovedeš do finálního tvaru. Někdy je to fyzicky a psychicky strašně náročné. Mě na tom ale baví ta možnost seberealizace. Když se podaří ze sebe vydupat něco hezkého a pak tím ještě potěšit či rozesmát jiné lidi, to je nepopsatelná krása.

Co jste doposud režisoval?

Za těch deset let jsem udělal asi dvacet pět představení. Dělal jsem pohádky od Erbeny, Živou vodu, Jablonořovou pannu, O hloupém Kubovi, Pověst o Bruncvíkovi, Vinnetoua. Potom jsem dělal vlastní pohádky, jako Tajuplný ostrov Lo-

relaj, Tlukot a bubnování.

Z večerních představení jsem režisoval biblickou Píseň písní, Máchovy Cikány, Jírotkova Saturnina, atd. Teď dělám pro Jihočeské divadlo v Českých Budějovicích text od Mariána Pally, jednoho brněnského umělce, Sajns Fikšn.

Sledujete média, důvěřujete jim?

Když ráno vstanu věnuji aspoň hodinu internetu, kupuji si noviny, poslouchám rádio, když mám čas a příležitost, tak vidím i zprávy v televizi. Nemůžu říct, že bych médiím nevěřil, ale za každou informaci, kterou dostávám si kladu otazník a snažím se ji nahlídnout z různých stran.

Nechybí vám v našem malém mediálním prostoru nějaké objektivní médium?

Nevěřím tomu, že existuje naprosto nezávislý a objektivní novinář, proto nemůže existovat ani naprosto objektivní médium. Dneska máme internet, a tak i možnost srovnávat informace z různých zdrojů. Myslím, že přes všechny problémy, že žijeme jednu z nejsvobodnějších dob co se svobody a kvality informací týče.

Chtěl byste zkusit třeba někdy režisovat film?

To je můj tajný sen. Chtěl bych natočit snívý a poetický film, ve kterém může dojít k zázraku, že se šedivá a smutná realita promění v krásnou a barevnou fantazii. Aspoň trochu.

Jaký máte oblíbený film?

Je jich spousta, ale moje oblíbená klasika je Tenkrát na západě a většina filmů Ingmara Bergmana.

S Janem Jirků hovořil a dopisoval Adam Vágner

—ostozpět

Velikonoce jsou již šťastné zánámy, stejně jako letošní prapodivná zima. Ale v roce 1907 byla zima úplně jiná. Za vše hovoří zápis školní ve školní kronice. "Rok letošní vyznamenal se velikou zimou a dlouhou, množstvím sněhu a velikými sněhovými vánicemi. V den, kdy měli žáci odjeti na svátky velikonoční, byla taková vychřice, že žáci nemohli odjeti ani po dráze, která nejedla, ani po saních, takže žáci až do úterka v Novém Městě museli zůstat". A my si dnes stěžujeme, když má autobus či vlak zpoždění několik minut. Ještě 1. dubna "nebylo možno do Bystřice jeti přímo povozem, muselo se jeti přes Novou Ves, Křídla, Zvolu a cesta z Nové Vsi do Křidel byla přímo nebezpečná". Ale dost již bylo zimy ... v dubnu roku 1907 nedělo se na realce nic výjimečného, snad jedinou zajímavostí je, že tehdejší maturantům zbýval do začátku maturit ještě měsíc (konaly se i s písemnými zkouškami až v květnu).

Miroslav Skalník

—autorská tvorba

Potouchlý obchod

Proudění vesmíru
úzkou trubičkou
chytám
sífkou na rarášky

Lapené planetky
proklepu paličkou
a dám
do plátěné tašky

veselé bzučení
myšlenek
prodávám
pod rozbitou lampou

Nabyté zástupy
jak snový akvarel
očekávám
červená hanbou

Zelený plazivec
s křídly jak netopír
objal mě zcela

Nikdo nepřišel
koupit si vesmír
a já vám chtěla
dát slevu.

Lucie Drdlová

Filip Jevič, hlavní loutkovodič ve hře Bruncvík a Lev

–neznalost neomlouvá

Mgr. Hana Krčilová

Ani tentokrát jeden z profesorů neunikl našim záludným otázkám. Obětí se stala Mgr. Hana Krčilová. Podívejte se sami, jak v našem testu obstála.

1. Jak se česky jmenuje švýcarské město, jehož německý název zní Genf?

Ženeva.

(správná odpověď: Ženeva.)

2. Komu je přisuzováno autorství fyzikálního zákona akce a reakce?

Paní profesorce Kottenové?

(správná odpověď: I. Newton.)

3. Kolik je třetí odmocnina ze šedesáti čtyř?

Jedna.

(správná odpověď: čtyři.)

4. Co je to aorta?

To je myslím nějaká tepna, která vede ze srdce.

(správná odpověď: Tepna vedoucí ze srdce.)

5. Doplňte řadu: Ný, natý, itý, ...
Ičitý, mičitý, ...

(správná odpověď: ičitý, ičný, ový, istý, ičelý.)

6. Jak se nazývá největší jezero na světě?

Asi Bajkal.

(správná odpověď: Kaspické moře.)

7. Co je to tolstolobik?

To vím, to je ryba. A je moc dobrá.

(správná odpověď: ryba.)

8. Co je základem kypřičního prášku do pečiva?

Jedna hrozně nezdravá chemikálie.

(správná odpověď: hydrogenuhličitán sodný)

Simona Hradecká, Zuzana Petřů

NAVŠTÍVILI JSTE VÝSTAVU?

CHCETE SE VYJÁDŘIT K NĚJAKÉMU TÉMATU, NEBO OKOMENTOVAT UDÁLOST?

UVÍTÁME VAŠÍ TVORBU.

SVÉ RECENZE, FEJETONY, GLOS, KOMENTÁŘE, KRITIKY, REPORTÁŽE, ANALÝZY MŮŽETE ZASLAT NA E-MAIL: vincent.redakce@seznam.cz

Obsluhoval jsem anglického krále

Názor studentky na shlédnutí filmové představení

Po týdenních jarních prázdninách nás v pondělí čekalo, snad mohu říct, milé překvapení. Nemyslím tím nyní ranní rozhlas informující o mistrině světa Martině Sáblíkové, i když to byla také příjemná zpráva, ale to, že jsme mohli po druhé hodině opustit lavice a přesunout se do kina na film Jiřího Menzela natočený dle předlohy Bohumila Hrabala – Obsluhoval jsem anglického krále.

Po shlédnutí filmu jsem byla svědkem a iniciátorem mnoha debat a rozličných názorů. Sama jsem si z filmu odnesla spoustu smíšených pocitů. Kniha Obsluhoval jsem anglického krále je podle spousty lidí Hrabalovým vrcholným dílem, současně je však dílem velmi obsáhlým a ne tak hřejivým jako například Postřižiny, kde pozitivní stránky života dominují nad těmi temnějšími. A právě pozitivní ztvárnění života sedí podle mého názoru Jiřímu Menzelovi, zdá se mi, daleko víc než hluboká nostalgie. U již zmínovaných Postřižin, byl humor adekvátní obsahu knižní předlohy, ovšem v Obsluhoval jsem anglického

krále jsou pozitiva v knize jen jakýmsi pozlátkem. Menzel se ale bohužel i u tohoto filmu rozhodl potlačit tragické epizody knihy a sestavit film spíše z těch částí humorných. V samém počátku filmu mi to ani nevadilo, vlastně jsem si toho moc nevšimla, sledovala jsem děj a moc nepřemýšlela o souvislostech. Zlom však nastal ve chvíli, kdy mi přestali připadat identické postavy Jana Dítěte obsažené v rolích bulharského herce Ivana Bafnete a Jiřího Kaisera. Opomenuli to, že si měl Kaiser vlas obarvit, neboť blondák prostě na stáří neztmavne, neseděla mi ani Dítětova na stáří uvědomělá povaha, která v předchozím ději nebyla nijak vysvětlena. Mladý pikolík se neprojevoval během filmu žádnými vlastnostmi, které by vedly ke konečnému uvědomění, že není vším být milionářem. Jediným takovým gestem byl možná kus chleba, který hrdina chce podat do vagonu, tato scéna na mě však působila dost nepravděpodobně, jako by Jan Dítě dostal ránu do zad a setrvačností se rozběhl za vlakem.

Přiznám se, sama jsem se do knihy nezačetla, ale díky spoustě lidem, kteří Hrabalovu tvorbu zbožňují a kterými jsem obklopena, vím co kniha obsahuje. Ano, vím co obsahuje a obsahuje toho zkrátka mnoho, každá z anekdot obsažených v knize by vystačila na celovečerní film, pan Menzel se však pustil do zfilmování celé knihy. A tak to nešlo jinak než zjednodušovat, vybírat to zásadní a odstraňovat, mnohdy pouze zdánlivě, vedlejší motivy.

Závěrem Menzel ale dokázal určitě zaujmout vybranými hereckými a velkým množstvím scén, kde figurovalo jídlo. Scén s jídlem bylo na můj vkus až moc. Když jsem z kina odcházela zaslechla jsem věty typu: „...to byly kočky, co?“ „...líbila se ti ta blončka?“ Já sama jsem se sklopenou hlavou scházela schody na čerstvý vzduch a měla jsem chuť křičet „Ano bylo to dobrý, dost dobrý, ale mám strašně hlad.“

Petra Fuksová

TÉMA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA: KDO VÍ? :-)

NAPIŠ, CO SI O NĚM MYSLÍŠ, NEBO ROVNOU CELÝ ČLÁNEK. vincent.redakce@seznam.cz

Nejenom studenti zviditelňují v novinách naši školu

- ale i sportovní trenéři a zároveň profesori z naší školy se díky sportu v novinách objevují, tentokrát celá jedna strana patřila Dagmar Kadlecové, profesorce českého a německého jazyka a lektorce novoměstského Aerobic teamu.

Tento rozhovor otiskl týdeník Vysočina ve čtvrtek 12. dubna 2007. Otázky kladl redaktor týdeníku Tomáš Pohanka. Pokud se vám tento výtisk Vysočiny nedostal do rukou, dovoluji si část uveřejnit v našem časopise.

Jak dlouho se věnujete aerobiku v Novém městě na Moravě?

Já jsem začala jako působit lektorka komerčního aerobiku pro dospělé v Novém Městě koncem 90. let. Následně jsem začala vést i aerobik pro děti.

Před několika lety vznikl v Novém Městě Aerobic team jehož jste trenérkou. Jaká cesta vedla k jeho vzniku?

V roce 2000 jsem si vybrala některá šikovnější děvčata, která měla o aerobik skutečný zájem, a začaly jsme nacvičovat první pódiové

skladby. Zpočátku jsme vystupovali jen na různých společenských akcích. Poté, co jsem získala dostatek zkušeností a zvýšila se naše výkonnost, jsme se zúčastňovali soutěží nejen v rámci kraje Vysočina, ale například i v Hradci králové, Pardubicích, Brně apod. Letos jsme se odvížili i na Mistrovství Moravy, což pro nás byla obrovská zkušenost.

Jak jste se dostala k trenérské práci? Předpokládám, že jste cvičila již od útlého mládí...

Přesně tak, v mládí jsem byla členkou Sokola. Úžasné bylo toto sdružení v tom, že zde člověk dostal základy různých pohybových dovedností a mohl se věnovat na rekreační úrovni rozličným druhům sportu. Zde jsem působila i jako cvičitelka. Své vzdělání v oblasti aerobiku jsem doplňovala na seminářích a prázdninových kurzech.

Máte ke své činnosti dostatečné zázemí?

Domnívám se, že na tuto stránku si nemohu stěžovat. Ideální prostorové zázemí jsme našly

v tělocvičně Gymnázia V. Makovského, které nám vyhovělo ve všech požadavcích na tréninkové hodiny, za což jsem mu velice vděčná. Dále bych chtěla vyvednout naši spolupráci s DDM Klubíčko v Novém Městě na Moravě, který děvčatům finančně přispívá na jejich soutěžní kostýmy.

Za sebe jako členku Aerobic týmu D. Kadlecové bych chtěla vyjádřit obrovský dík. Díky naší trenérce se z nás stalo výborné družstvo, za všechnu radost z dosažených úspěchů nevďčíme nikomu jinému než právě paní Kadlecové. Věřte, že věst závodní team je velmi náročné jak po časové tak i fyzické a psychické stránce. Myslím, že mluvím za všechny členky týmu, když řeknu, že si všeho co jste pro nás kdy udělala, děláte a ještě doufám dělat budete, nesmírně vážíme.

Další zajímavé otázky a odpovědi Dagmar Kadlecové najdete ve Vysočině ve výtisku ze dne 12. dubna 2007

Petra Fuksová

Zkouška orchestru

Divadelní hra na motivy filmu Federica Felliniho se hraje od října 2009 ve Vinohradském divadle.

Celou dobu sledujeme zkoušku orchestru v kapli s nádhernou akustikou a člověk by čekal, že představení bude výhradně o zkoušce. Tato situace je ale pouhým místem děje. Ve skutečnosti sledujeme velké množství lidským osudů a charakterů. Všichni, kteří se ten den v kapli sejdou, jsou diametrálně odlišní. Mají odlišné názory na svět, hodnoty, postoje. Co nástroj, to osobnost. Každý z nich zde stojí sám za sebe a přitom jim jde o jediný cíl - tedy nazkoušet koncert. Do toho všeho přijede televize s poněkud lhostejnou moderátorkou, která se rozhodne zkoušku koncertu natočit. Hudebníci se od nadřazených dozvídají, že bez nároku na honorář. Následuje živá diskuze, jestli dělají hudbu pro peníze nebo z čiré lásky k umění. Atmosféra houstne a my můžeme sledovat, jak se každá postavka samostatně vyvíjí a jde si svou cestou. Vrcholem všeho je příchod dirigenta. Hudebníci se pomalu bouří. Proublávají mezi nimi staré křivdy, nepřátelství. Věty, které si vždy jen mysleli, si nyní bez ostychu plívou do tvaří. A když už nevidí žádné východisko, rozhodnou se místo obviňování se navzájem shodit vinu na jednu osobu. Osobu, která je hned na ráně. Snadná kořist –

dirigent. Nastává vzpoura a celá skupina jedinců se spojí proti dirigentovi. Tedy tomu, kdo je neustále sekýruje a kdo tedy dožaduje za jejich zpackané životy. Do tohoto čirého chaosu se neustále motá redaktorka s kamerou v zádech a celou situaci natáčí s velmi nevybíravými, sarkastickými poznámkami. Dochází k revoluci, hudebníci odmítají dále zkoušet, a jak nabírá na intenzitě jejich hněv, demoluje se nám postupně celá scéna. Dirigent, zavřený v útrokách kaple, uvažuje o smyslu svého života, o smyslu hudby a lidstva vůbec.

Jak hudebníci v záchvatu zuřivosti demolují vybavení kaple, zřítí se část lešení tak nešťastně, že zavalí harfistku. Ta pod troskami umírá. Hluk ustane, prach se zvolna snáší k zemi. Všem dojde, že tady končí legrace. Opět se všichni obrací na dirigenta, tentokrát však s pokorou a s prosbou o radu, jak situaci zachránit. Dirigent tedy opět nastoupí na své místo před orchestr a všichni bez řeči hrají tesklivou melodii doprovázející harfistku na její poslední pouti. Vážně musela zemřít, aby svou smrtí opět nastolila pořádek?

Myslím, že hlavní myšlenka celého představení je ta, že anarchie nikdy nemůže trvat moc dlouho a že všichni potřebujeme nějakou autoritu, která nás povede. Je nesmysl tyto autority podkopávat a bořit léty zavedený řád.

Veronika Nováková
6.A

Sněženky & machři z 2.A

Dne 22. února měl původně začít náš lyžařský výcvik, ale nikoho ani ve snu nenapadlo, že tento nevinný pojem znamená pomalá likvidace méně zdatných členů naší třídy. Hned na srazu u školy se projevil talent našich spolužáků (v mnoha případech nulový). Hodně z nás nedalo na rady pana Okurky, jak si namazat lyže, a zvolilo svůj originální způsob pod heslem „čím víc tam toho naperu, tím líp to pojede“. Heslo svůj účel nesplnilo, ale přes řetězové reakce pádů a tempo 3m/1min jsme se dostavili k hotelu U Loubů, kde jsme měli zařízení ubytování. Po celou dobu kurzu jsme byli rozděleni do tří skupin: Machři, Sněženky a ti, kteří viděli lyže poprvé v životě. Jelikož se naše potřeštěné vzpomínky nedají vyjádřit ve větách, tak jsme sestavili seznam nejlepších okamžiků:

- Sprejová válka (Axe x Rexona)
- Profesionální dvojitý pád během tří sekund v podání Honzy Cacka
- Mazání „klystýrů“ na lyže (a hlavně na bundy)
- Operace závěrečná scénka
- Vyražený zub anonymní dívky o náušnici druhé anonymní dívky
- Ragby ve sněhu
- Slimáci závody v běhu na lyžích

Domů jsme si nepřívezli jenom bundy zamazané od klystýru, trička páchnoucí dle nejnovější vůně od Axe a kupu modřin, ale i spoustu super zážitků, a tak jsme museli zatlačit slzu i sopl a po lyžařáku zbyl jen popel.

Zuzana Vrbecká, 2.A
Katka Bizoňová, 2.A
Petra Nováková, 2.A
Anna Pávková, 2.A

Co říkáte na naši nástěnku?

- 1) Co říkáš na Vincentovu nástěnku?
- 2) Čteš si články z nástěnky?

Jakub Marshall, 4.A

Já ani nevím, že nějaká je. Tudíž nečtu.

Kristýna Bizoňová, 8.A

1) Chtělo by to více obrázků a nějakou výzdobu. 2) Ne, protože si je čtu ve Vincentovi.

Marie Hroudová 3.A

1) Když jdu okolo, tak se vždycky podívám jenom na suplování a na vaši nástěnku, jestli tam je něco zajímavého. 2) Jenom, když mě na první pohled něco vážně zaujme, jinak ne.

Katka Bizoňová
2.A

Co si myslíte o ceně a obsahu Vincenta?

Libor Skryja, 3.B

Co se týče mého názoru, ta cena je až směšně nízká vzhledem k tomu, jaké úsilí vynakládá redakce při sestavě všech článků a jakou plní do toho celkově vkladá. Ať si člověk zkusí být na jejich místě! Co se týče obsahu, nejsem si moc jistý, protože moc Vincenta nečtu, ale myslím, že články nejsou špatné, jen občas postrádají něco více se zábavnější tematikou. Jsme sice studenti gymnázia, ale máme i jiné stránky osobnosti. Nemůžeme lpět jenom na vědě.

Míša Hornasová, 2.B

Vincent je fajn, alespoň se člověk dozví nějaké novinky a cenu nějak nereším.

Pavel Peňáz

To poslední číslo bylo celkem fajn. Líbil se mi rozhovor s děčkama (Vojta Žák, Matěj Trávníček) a vždycky jsem měl rád ty otázky, v kterých se utkali tři kantoři o nejlepší odpovědi.

Chcete Vincenta barevného?

Libor Skryja, 3.B

Já osobně preferuji barvy, protože si život bez barev a odstínů nedovedu představit. Jenže všechno je o penězích a nic není zadarmo, takže lepší je příliš neinvestovat do nákladů na Vincenta. V dnešní době je všechno drahé a mně osobně u Vincenta černobílé provedení nevadí. Jsem jeden z těch, kteří znají hodnotu peněz.

Míša Hornasová, 2.B

Barevný Vincent by určitě vypadal lépe, ale ten černobílý úplně stačí.

Pavel Peňáz

Stačí mi černobílý Vincent. Klidně si za něj zaplatím i 10 Kč-, když bude vycházet pravidelně (ne jednou do roka) a obsahem budou věci týkající se školy (názory studentů, kantorů,...).

Radim Štrobl, 7.A

Když přišel návrh barvy, byl jsem proti, ale redakce mě přehlasovala. Názor správce sítě byl: „Když tu je na to zařízení, proč by se to nemohlo zkusit.“ Barevný tisk má své výhody i nevýhody. Hlavní nevýhodou je nákladnější tisk oproti černobílé verzi. Pokud bude barevný tisk výrazně nákladnější, vrátíme se zpátky k černobílému. Náklady na barevný tisk se zjistí až po výtisku tohoto čísla.

Konference Počítač ve škole

Letos již po sedmé před Velikonocemi proběhla na našem gymnáziu konference Počítač ve škole.

Převážná část konferenčního času byla věnována přednáškám a workshopům, ve kterých si učitelé ze základních a středních škol předávali znalosti o využívání informační techniky, a to nejen ve výuce. Některé přednášky si připravili i studenti.

Pro mě a Studio FNPF byla nejdůležitějším dnem středa. Tento rok jsme už po třetí promítali

krátký videoklip natočený pro pobavení účastníků konference. Promítání bylo zakončené rautem a podle rychlosti, jakou připravené dobroty mizely, se dá říct, že účastníkům docela vyhládlo. Kdo by měl zájem se dozvědět o konferenci víc, může se podívat na její webovou stránku: <http://gynome.nmnm.cz/konference/>. A náš videoklip si můžete prohlédnout na <http://fnpf.ic.cz/>.

Radim Štrobl, 7.A

Sudoku

1	2		7	9	8			
				1	5			9
						2		
9		5	6					8
	3						2	
8				7	6			3
		1						
2			5	8				
			3	2	1		6	5

Ve škole se píšou pololetní písemky, po zadání se ze zadních lavic ozve: „To je ale idiot!“

Na to se od tabule ohradí učitel: „Ticho, každý na to musí přijít sám!“

Ze žakovské: Vymlouvá se, že o víkendu nepil doma.

Přijde student práv ke zkouškám, posadí se a zkoušející mu položí otázku: „Tak nám třeba vysvětlíte, co je to podvod.“

„Podvod je, když mě teď necháte propadnout.“

Profesor vyletí: „Cože?“

„No ano, podvod je přeci, když zneužijete nevědomosti druhého k tomu, abyste ho poškodil.“

Vtipy

Proč se lidi hlásí na vysokou školu?

Aby dostali kolej a přístup na internet.

Před písemkou: „Doufám, že nikoho neuvidím opisovat.“

Z prostřední řady se ozve: „Taky doufáme.“

Poznámka: Neustále se baví a odmítá mi říci o čem.

Přijde žák do houslí, otevře futrál a vytáhne samopal.

„To má být vtip?“ ptá se učitelka, „tomu se mám jako smát?“

„To prosím ne,“ odpoví žák. „Smát se bude táta. On je v bance s houslema...“

Učitel dopravní školy se ptá: „Můžeš uvést délku železničních tratí v Čechách?“

„Ve kterém roce?“

„To je jedno.“

„Tak tedy... V roce 1410: 0 kilometrů“

Alois Jirásek je autorem většiny svých knih.

Záchody na vysoké škole, zápočtech.

Z jedné kabinky: „Tak Dostal jsi zápočet?“

Z druhé kabinky: „Nedostal, debil mi ho nedal.“

A z třetí kabinky: „Ani přišel ho nedám!“

...ANO!
MÁM MYŠ V PRAVÉM
HORNÍM ROHU
...A KLÍKÁM
...NEFUNGUJE TO!!!

Paměť

P&K Jojin&HedgeHog

3. číslo V. ročník

Šéfredaktor:

Kristýna Badalíková 6.A

Koncepce a korektura:

PhDr. Lenka Drdlová

Sazba, grafická úprava:

Radim Štrobl, 7.A

Fotografie:

autoři článků, archiv redakce

Redakce:

Ladislav Nunvār, 3.B

Petra Nováková, 2.A

Kateřina Bizoňová, 2.A

Karolína Kronesová, 1.A

Zuzana Vrbecká, 2.A

Lucie Chodilová, 1.A

Anna Pávková, 2.A

Lukáš Buchta, 1.B

Veronika Nováková, 6.A

Ivana Horvátová, 3.B

Příspěvky do časopisu m. psát kdokoliv - rádi je uvítám